



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **SWAKOP s.r.o.**
sídlem Na Šafránce 1808/34, Praha
zastoupen Mgr. Markem Gocmanem, advokátem
sídlem 28. října 438/219, Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, Ostrava

za účasti: **statutární město Prostějov**
sídlem nám. T. G. Masaryka 130/14, Prostějov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2017, č.j. MSK 55472/2017, sp. zn. DSH/7629/2017/Ros,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2017, č.j. MSK 55472/2017, sp. zn. DSH/7629/2017/Ros, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 983 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Gocmana, advokáta, sídlem 28. října 438/219, Ostrava.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2017, č.j. MSK 55472/2017, sp. zn. DSH/7629/2017/Ros, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu města Prostějova, odboru dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 10.10.2016, č.j. PVMU 121891/2016 61, sp. zn. OD 1198/2016, jímž prvostupňový orgán rozhodl podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), tak, že žalobce není účastníkem stavebního řízení ve věci žádosti o vydání stavebního povolení na stavbu „Parkoviště u zimního stadionu“ sestávající ze stavebních objektů SO.12 – Komunikace Krapkova, parkoviště I. etapa, a SO.13 – Komunikace před velodromem, na pozemcích parc. č. 7630/1, 5998, 5999/7, 5999/11, 5999/14, 6006/6, 6020/1, 6020/162, 6020/180 v k.ú. Prostějov. Žalovaný byl rozhodnutím ve věci pověřen usnesením Ministerstva dopravy ze dne 2.3.2017, č.j. 9/2017-120-STSP/4.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že uplatněné odvolací námitky by bylo možné vznášet toliko v řízení o umístění stavby. Žalovaný nezohlednil, že Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 28.2.2017, č.j. 30 A 168/2016-69, rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, který potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Prostějov ze dne 18.4.2016, č.j. PVMU 50942/2016, o umístění stavby Olympijského sportovního centra v Prostějově, zrušil. Žalovaný si nepřipojil všechny podstatné správní spisy, aby prověděl existenci právní moci rozhodnutí o umístění stavby. Postup žalovaného má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, avšak nevypořádal se s celým předmětem řízení, neboť chybně uvedl, že jeho rozhodnutí se vztahuje pouze na pozemky parc. č. 7630/1, 5998, 5999/7, 5999/11 a 5999/14 v k.ú. Prostějov.
3. Žalobce uvádí, že jeho účastenství v řízení o povolení stavby je založeno § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a § 27 odst. 2 správního řádu. Podle žalobce žalovaný dostatečným způsobem neodůvodnil závěr, že nebylo prokázáno přímé dotčení žalobce na jeho právech a právem chráněných zájmech.
4. Žalovaný se dále nevypořádal s námitkou, že podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), mělo ještě před zahájením řízení dojít k vypracování posudku EIA.
5. Žalobce uvádí, že ze strany prvostupňového orgánu rozhodovala podjatá úřední osoba; námitku pojatosti žalobce vznesl již v podání ze dne 26.9.2016 a následně v odvolání. Stran námitky systémové podjatosti žalobce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS. Žalobce uvádí, že přestože Ministerstvo dopravy usnesením ze dne 2.3.2017, č.j. 9/2017-120-STPS/4, rozhodlo tak, že jak hejtman Olomouckého kraje, tak ředitelka krajského úřadu Olomouckého kraje jsou vyloučeni z řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, tak podle žalobce důvody vyloučení dopadají také na primátora statutárního města Prostějov a tajemníka Magistrátu města Prostějov. Žalobce dále k namítané podjatosti odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28.2.2017, č.j. 30 A 140/2016-72. Žalovaný se měl s námitkou systémové podjatosti vypořádat.
6. Podle žalobce žalovaný při rozhodování o odvolání porušil zásadu legality, ochrany dobré víry, materiální pravdy, přístupu správního orgánu, rovnosti dotčených osob a zákazu diskriminace.
7. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem, i u jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

8. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
9. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
11. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu o tom, že žalobce není účastníkem řízení ve věci žádosti o vydání povolení stavby „Parkoviště u zimního stadionu“ sestávající ze stavebních objektů SO.12 – Komunikace Krapkova, parkoviště I. etapa, a SO.13 – Komunikace před velodromem, na pozemcích parc. č. 7630/1, 5998, 5999/7, 5999/11, 5999/14, 6006/6, 6020/1, 6020/162, 6020/180 v k.ú. Prostějov, jejímž stavebníkem je osoba zúčastněná na řízení.
13. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce podáním ze dne 26.9.2016 sdělil prvostupňovému orgánu, že se považuje za účastníka předmětného stavebního řízení s tím, že pokud jde o důvody účastenství i další námitky ve věci samé, odkazuje na svá podání učiněná ve věci projednávané pod sp. zn. SÚ/227/2016-Ing.Net, č.j. PVMU 34986/2016; uvedl, že přestože byl z odkazovaného řízení vyloučen, považuje se za účastníka ve všech správních řízeních vedených ve věci „Olympijské sportovní centrum v Prostějově“.
14. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem správního řízení o povolení stavby. Prvostupňový orgán nahlédnutím do katastru nemovitostí ověřil, že žalobce je vlastníkem pozemků a stavby rodinného domu a spoluvlastníkem pozemku, které přímo nesousedí s výše uvedenými pozemky. Od nejbližšího místa stavby parkoviště jsou vzdáleny cca 282 metrů, měřeno přímkou čarou dle katastru nemovitostí, a pokud jde o samotný stadion při komunikaci „Za Velodromem“, ten se nachází 305 metrů od rodinného domu žalobce, měřeno přímkou čarou. Pokud jde o vzdálenost komunikace po ulici Za Velodromem k nejbližšímu místu příjezdové komunikace (po ulici Beskydská) k rodinnému domu žalobce, ta činí 300 metrů. Pro dopravní napojení nové sportovní haly je navrženo vybudování nové komunikace, parkovacích stání a chodníků. Dopravní napojení sportovní haly bude zabezpečeno hlavně z komunikace U stadionu a Krapkova, přičemž zvýšený provoz v důsledku parkování a zajištění ke sportovišti bude probíhat v této oblasti. Mezi navrhovanou stavbou a rodinným domem žalobce se přitom nachází souvislá zástavba rodinných domů, včetně oplocení a zeleně, která bude bariérou proti šíření hluku. Veškeré účinky stavby spojené s jejím budováním a užíváním se tak podle prvostupňového orgánu omezí na pozemky a domy bezprostředně sousedící.
15. Dne 3.11.2016 žalobce podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž vznesl mimo jiné námitku systémové podjatosti všech úředních osob Magistrátu města Prostějova a Olomouckého kraje. Žalobce v podaném odvolání k namítané systémové podjatosti uvedl, že z veřejného rejstříku a sbírky listin ve vztahu ke spolku Prostějov olympijský, z. s. zjistil, že dne 30.3.2016 do něj byla vložena dohoda o znění stanov spolku. Z této dohody plyne, že členy spolku jsou mimo jiné Olomoucký kraj a statutární město Prostějov, přičemž mezi základní účel a hlavní činnost spolku patří mimo jiné „a) vytvářet veškeré potřebné podmínky, včetně finančních, k přípravě a realizaci projektu „Národní olympijské tenisové a volejbalové centrum“; b)

podporovat výstavbu víceúčelové sportovní haly „Národního olympijského tenisového a volejbalového centra“ v Prostějově a tuto následně realizovat; c) hájit zájmy svých členů, za tím účelem spolupracovat s orgány státní správy a samosprávy, s jinými organizacemi i jednotlivci.“ Podle žalobce tak představitelé Statutárního města Prostějov i Olomouckého kraje schválením stanov spolku vyjádřili právně významným a zavazujícím způsobem podporu záměru, o jehož umístění mají rozhodovat úřední osoby, na které tito představitelé mohou působit prostřednictvím jejich zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Z uvedeného důvodu mělo být podle žalobce celé stavební řízení vedeno u některého ze stavebních úřadů statutárního města mimo působnost Krajského úřadu Olomouckého kraje.

16. Ze správního spisu dále vyplývá, že v návaznosti na tuto odvolací námitku vydal dne 15.12.2016 pod č.j. KUOK 120129/2016, sp. zn. KÚOK/113415/2016/ODSH-SH/7559, Krajský úřad Olomouckého kraje výzvu, aby žalobce označil úřední osoby, jejichž podjatost namítá. Žalobce v reakci na tuto výzvu doplnil své odvolání, přičemž na několika stránkách uvedl výčet všech zaměstnanců prvostupňového orgánu i všech zaměstnanců Krajského úřadu Olomouckého kraje. Protože mezi těmito úředními osobami byli vyjmenováni i hejtman Olomouckého kraje a ředitelka Krajského úřadu Olomouckého kraje, předložil námitku jejich podjatosti Krajský úřad Olomouckého kraje k posouzení Ministerstvu dopravy jako nejbližší nadřízenému správnímu orgánu.
17. Dne 6.3.2017 Ministerstvo dopravy usnesením č.j. 9/2017-120-STSP/4 pověřilo rozhodnutím o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného; uvedlo, že dne 7.2.2017 svým rozhodnutím č.j. 9/2017-120-STSP/3 konstatovalo podjatost hejtmana a ředitele Krajského úřadu Olomouckého kraje.
18. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil tak závěr prvostupňového orgánu o tom, že žalobce není účastníkem stavebního řízení s tím, že veškerá věcná argumentace, kterou žalobce uplatnil v odvolání, se netýká předmětu stavebního řízení, nýbrž otázky umístění stavby v územním řízení.
19. Žalobce předně namítá nezohlednění odvolací námítky systémové podjatosti. Také u jednání zdejšího soudu žalobce akcentoval souvislost stavby parkoviště se stavbou Olympijského sportovního centra v Prostějově, na niž jsou zainteresovány osoby spojené s vedením Statutárního města Prostějov a Olomouckého kraje, neboť se jedná o významný záměr pro město i kraj, což podle žalobce plyne i z pozornosti, jakou danému stavebnímu záměru věnovala média; to bylo potvrzeno i dokazováním u jednání soudu.
20. Přestože podle zdejšího soudu o odvolání rozhodoval správní orgán, jehož podjatost žalobce nezpochybňoval, podstatou jeho argumentace uplatněné v odvolání byla systémová podjatost prvostupňového orgánu; především bylo tedy třeba posoudit otázku, zda prvostupňový orgán pro zainteresovanost Statutárního města Prostějov i Olomouckého kraje měl o účastenství žalobce v řízení o žádosti o vydání stavebního povolení rozhodovat či nikoli. Žalovaný se však k této odvolací námitce žádným způsobem ani v nejhrubších rysech nevyjádřil. Uvedená odvolací námitka tak zůstala zcela nevypořádána a nemůže to být zdejší soud, který by se k takto formulované námitce poprvé vyjádřil až v soudním řízení. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152, správní orgán je povinen se zabývat námitkou podjatosti, a to dokonce i tehdy, je-li vznesena opožděně. *„Účastník, který námitku podjatosti podá „opožděně“, pouze ztrácí procesní „privilegium“ kvalifikovaného rozhodnutí o takové námitce, ale to neznamená, že by se skutečnostmi, které v ní uvede, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat. Je tomu tak proto, že podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (rozhodnutí o podjatosti určité úřední osoby má pouze deklaratorní charakter). Dojde-li tedy správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku podjatosti „bez zbytečného odkladu“, sdělí mu, že nebude o jeho námitce rozhodovat usnesením, ale bude s ní nakládat jako s neformálním podnětem, na jehož základě tvrzenou podjatost úřední osoby z moci úřední prověří. Pokud na základě takového prověřování tvrzené podjatosti*

dospěje správní orgán k závěru, že je skutečně dána podjatost některé z úředních osob, bude na místě postupovat podle § 14 odst. 4 uvedeného zákona (tzn. určit jinou úřední osobu). Pokud je taková „opožděná“ námitka vznesena až v odvolání a odvolací správní orgán dospěje k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno podjatou úřední osobou, pak je nutno na takové vydání rozhodnutí nablížit jako na vadu řízení, která podle § 89 odst. 2 zpravidla bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (obdobně viz také Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, str. 183-184). Podjatost rozhodujícího správního orgánu je zásadní vadou správního řízení, neboť na rozhodování se nesmí podjatá úřední osoba, případně z důvodů systémové podjatosti úřad jako celek, vůbec podílet. Otázku případné podjatosti je proto třeba posuzovat vždy předtím, než je řešena věc sama. To se v nyní posuzované věci nestalo.

21. Zdejší soud v této souvislosti upozorňuje na závěry Nejvyššího správního soudu, podle kterých rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012, č.j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud dále v předmětném rozhodnutí dovodil, že „... k pochybám o nepodjatosti postačí i poměrně nízká míra podezření, neboť - jak výše vyložil - existence „systémového rizika podjatosti“ je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a „podezřívavosti“ při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení. Důvody k uvedenému podezření mohou být nejrozličnějšího druhu a nelze je specifikovat jinak než obecnými rysy a představitelnými příklady. Bude se jednat o takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Uvedenými skutečnostmi mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod. Stejně tak uvedenou skutečností může být samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy. Zjevně a bez dalšího pak uvedenými skutečnostmi budou podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu.“ Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 30.1.2008, č.j. 6 As 24/2007-89: „...bylo již v minulosti prejudikováno, že pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se týkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město.“ Jak dále dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152, pochybnosti o nepodjatosti úředních osob orgánu územního samosprávného celku ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, může za určitých okolností vyvolat již jen samotný politický význam či kontroverznost určité stavby, v souvislosti s níž se dané správní řízení vede, aniž by účastník správního řízení musel uvádět nějaké konkrétní skutečnosti, které by relevantním způsobem svědčily o politické „citlivosti“ věci.
22. Zdejší soud dále doplňuje, že námitka systémové podjatosti zcela správně směřovala vůči všem pracovníkům (úředním osobám), kteří by s ohledem na své pracovní zařazení v dané věci mohli činit úkony, věc projednávat a rozhodovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2018, č.j. 9 As 235/2017-29). Nebyl tedy žádný racionální důvod pro to, aby byl žalobce

vyzýván k označení konkrétních osob, jejichž „systémovou“ podjatost namítá; podstatnější jsou v tomto ohledu důvody, v nichž žalobce možnou systémovou podjatost spatřuje, a jejich posouzení. Vyslovením podjatosti hejtmána a ředitelky Krajského úřadu Olomouckého kraje Ministerstvem dopravy proto nelze mít za zhojenou vadu postupu žalovaného, který se k námitce systémové podjatosti prvostupňového orgánu vůbec nevyjádřil.

23. Stejně tak se žalovaný nevypořádal s námitkou, že podle zákona č. 100/2001 Sb. mělo ještě před zahájením řízení dojít k vypracování tzv. posudku EIA, neboť stavba je součástí výstavby sportovního areálu s plochou nad 1 ha dle bodu 10.8 přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb.; argumentace, že všechny vznesené námitky mají charakter námitek, které je možno vznášet pouze v rámci řízení o umístění stavby, nepředstavuje dostatečnou odpověď na takto konkrétně uplatněnou námitku v konkrétní žalobcově procesní situaci.
24. Pokud žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, když v záhlaví napadeného rozhodnutí i v jeho odůvodnění uvedl pouze pozemky parc. č. 7630/1, 5998, 5999/7, 5999/11 a 5999/14, tak ze správního spisu vyplývá, že řízení, v němž se žalobce domáhal účastenství, se týkalo povolení stavby na pozemcích parc. č. 7630/1, 5998, 5999/7, 5999/11, 5999/14, 6006/6, 6020/1, 6020/162, 6020/180 v k.ú. Prostějov. Podle zdejšího soudu se však ze strany žalovaného jedná o zjevné pochybení v psaní, které nemá mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jaká stavba byla předmětem řízení, jehož účastenství se žalobce domáhal.
25. Za situace, kdy žalovaný především nevypořádal námitku systémové podjatosti prvostupňového orgánu, se zdejší soud nemohl zabývat těmi námitkami žalobce, které směřovaly k otázce, zda měl být účastníkem stavebního řízení či nikoli.
26. Zdejší soud tedy souhlasí se žalobcem, že je ze strany žalovaného třeba zabývat se odvolací námitkou systémové podjatosti (a chybějícího posouzení EIA), což se nestalo. Proto je žaloba důvodná. Zdejší soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.; v něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

27. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. To náleží procesně úspěšnému žalobci. Jemu vznikly důvodně a účelně vynaložené náklady na soudní poplatek za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku, jemuž bylo zdejším soudem vyhověno, společně s náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč, jež spočívají v převzetí věci a přípravě zastoupení, podání žaloby a účasti u jednání soudu, společně se třemi režijními paušály po 300 Kč, cestovným ve výši 2 164 Kč za cestu ze sídla zástupce (Ostrava) na jednání soudu a zpět dne 6.6.2019 osobním automobilem s průměrnou spotřebou 6,2 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci, parkovným ve výši 45 Kč, k němuž žalobce doložil parkovací lístek, náhradou za promeškaný čas v rozsahu 8 půlhodin, to vše společně s částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 19 983 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), a § 4 c) vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.
28. Osobě zúčastněné na řízení zdejší soud neuložil žádnou povinnost, na jejíž splnění by se vázal vznik nákladů řízení, a k náhradě jiných nákladů zdejší soud neshledal důvod (§ 60 odst. 5 s.ř.s.), a proto bylo rozhodnuto, že osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 13. června 2019

David Raus v.r.
předseda senátu